

DET GAMLE EGETRÆS SIDSTE DRØM

ET JULEEVENTYR

*"Det var just ved den hellige juletid, at
egetræet drømte sin dejlige drøm"*

Der stod i skoven, højt på skrænten, ved den åbne strand, et rigtig gammelt egetræ. Det var netop blevet 365 år, men den lange tid var – for træet – ikke mere end lige så mange døgn for os mennesker.

Vi er vågne om dagen og sover om natten. Og om natten har vi vores drømme. Med træet er det anderledes. Det er vågent i tre af årstiderne. Det er først om vinteren, at det har sin søvn. Vinteren er dets sovetid, dets nat efter en lang dag som kaldes forår, sommer og efterår.

Mange varme sommerdage dansede døgnfluen rundt på dets krone. Den levede, svævede og følte sig lykkelig. Når så den lille skabning hvilede sig et øjeblik i stille lyksalighed, så sagde egetræet altid:

"Lille stakkel! Kun én dag er hele dit liv! Så kort! Det er så sørgeligt!"

"Sørgeligt,"

svarede døgnfluen,

"hvad mener du? Alt er jo så mageløst lyst, så varmt og dejligt. Jeg er så glad!"

"Men kun én dag, og så er alt forbi!"

"Forbi,"

sagde døgnfluen.

"Hvad er forbi! Er du også forbi?"

"Nej, jeg lever måske tusinder af dine dage, og mine dage er hele årstider! Det er meget langt, så langt at du slet ikke kan beregne det!"

"Jeg forstår dig ikke! Du har tusinder af mine dage, men jeg, jeg har tusinder af øjeblikke til at være glad og lykkelig i! Holder al denne verdens dejlighed op, når du dør?"

"Nej,"

sagde træet,

"den bliver vist ved længere, uendeligt meget længere, end jeg kan tænke det!"

"Men så har vi jo lige meget, kun at vi beregner det forskelligt!"

Og døgnfluen dansede og svang sig i luften, glædede sig over sine fine vinger, glædede sig i den varme luft, der var krydret med duft fra kløvermarken og fra gærdets vilde roser, fra hyldebuske og kaprifolier, for ikke at tale om planterne skovmærke, kodriver og vilde krusemynter.

Der var en duft så stærk, at døgnfluen fik en lille rus af den.

Dagen var lang og dejlig, fuld af glæde og sød